

สิ่งดีๆที่ผมได้จากน้ำท่วม

“นายหงส์แก่”

ผมพักอยู่ประตูน้ำพระอินทร์ อยู่ชานชาลา แต่ที่ทำงานอยู่ลาดพร้าว ๘๐ ผมต้องเดินทางไปกลับทุกวัน (บริษัทฯ มีรถรับ-ส่งแค่สะพานใหม่) ตอนเช้าผมจะตื่นตีสี่ครึ่ง ทำธุระส่วนตัวแล้วออกมารอรถประมาณตีห้ากว่าๆ โดยผมจะนั่งรถเมล์มาลงที่รังสิต แล้วต่อรถตู้มาลาดพร้าว ๘๐ โดยภาพที่ผมเห็นจนชินตาก็คือ ทุกคนที่รอรถตรงหน้าเมเจอร์รังสิตต่างรีบวิ่งลงไปบนพื้นถนนโดยไม่เน่กกลัวว่ารถจะชนหรือกีดขวางทางจราจร เมื่อเห็นรถตู้แล่นเข้ามาเทียบท่า ต่างแย่งชิง ทั้งเบียดเสียด บางครั้งก็มีถ้อยคำด่าทอเสีย ๆ หาย ๆ ตามมา ไม่ว่าจะหญิงหรือชาย

คนขับบางคนก็พูดจาไม่สุภาพ ขับรถเหมือนแม่ป่วยต้องนำส่งโรงพยาบาลก็ไม่ปาน ปกติรถตู้สามารถนั่งได้ ๑๔-๑๕ คน แต่เน่กมีการเสริมเบาะนั่งให้ได้ ๒๐ คน แอ๊ดอัดเยียด เบียดเสียดจนแทบจะเป็นผิวเมี่ยมกันทั้งคันรถ พอรถออกตัว หน่วยคอลเซ็นเตอร์ก็เริ่มทำงานทันที คือต่างควักมือถือนออกมาแล้วก็คุยๆ คุยๆอย่างออกรสออกชาติ ประหนึ่งว่ากรู้นั่งมาในรถคนเดียวไม่ต้องเกรงใจคนรอบข้าง คนขับก็ไม่ยอมน้อยหน้า โทรมต่อกับเมียด้วยถ้อยคำที่ไม่รู้ไปขุดมาจากไหน บางครั้งยังแถม “แจกก๊วย” ให้รถคันที่วิ่งแซงไปด้วย นี่เป็นชีวิตประจำวันตลอด ๓ ปีที่ผ่านมา

แต่...เมื่อวานนี้เอง ผมรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลง แน่นนอนครับ “น้ำท่วม” หลายคนบอกน้ำท่วมมันดีตรงไหน ใช้ครับน้ำท่วมไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนปรารถนา แต่น้ำท่วมทำให้ผมได้เห็นชีวิตในอีกแง่มุมหนึ่งของผู้คนในเมืองฟ้าผ่าแห่งนี้ วันนั้นผมเลิกงาน ๕ โมงเย็น จึงนั่งรถบริษัทมาลงสะพานใหม่ แล้วนั่งรถเมล์สาย ๓๙ ต่อ เพราะน้ำท่วมรถตู้วิ่งไม่ได้ รถเมล์วิ่งลุยน้ำมาถึง กม. ๒๕ ก็ต้องหยุด เนื่องจากน้ำลึกไปต่อไม่ไหว กระเป๋าจึงแจ้งให้ผู้โดยสารลงจากรถเพื่อไปต่อรถทหาร (ซึ่งไม่รู้ว่าจะมาตอนไหน) ผมเดินลุยน้ำมารอบบริเวณเกาะกลางถนน ซึ่งมีผู้คนยืนรออยู่ประมาณ ๓๐ คน ผู้คนเหล่านั้นต่างมีสีหน้ากังวล บ้างก็หันมาพูดคุยสอบถามกันว่าจะไปไหน จะมีรถหรือเปล่า ไ้หนุ่มนักศึกษาถาม “ป่าจะไปไหน มาผมช่วยถือของให้” พี่ผู้ชายไว้หนวดช่วยอุ้มเด็ก ๓ ขวบที่มากับแม่ที่หัวของพระพุทธรูป แพนสาวของไ้หนุ่มนักศึกษาช่วยแม่เด็กหิ้วกระเป๋า อีกมือใช้กระดาดขั้วมัดไ้หนุ่มให้เด็กน้อย ลุงแก่ ๆ สองคนที่นั่งบนราวเกาะกลางถนนเขยิบที่พร้อมเอ่ยปากเชิญชวนชายแก่อีกคนซึ่งยืนอยู่ข้างๆ มานั่งด้วยกัน

มีรถผ่านมาเรื่อยๆ และสิ่งที่ผมเห็นคือรถเกือบทุกคันจะลดกระจกลงแล้วโผล่หน้าออกมาถามว่า “จะไปไหน” ถ้ารถเขาผ่านรายนั้นๆ ก็จะได้ติดรถไปด้วย คนที่อยู่ไม่ไกลไปกันเกือบหมดแล้ว จะเหลือก็พวกที่อยู่แถวประต่านพร บางชั้น นวนคร และก็ตัวผม ประตูน้ำพระอินทร์ รวมแล้วน่าจะประมาณ ๑๗ คน

เราได้อยู่ประมาณสองชั่วโมงจึงมีรถไฟวีลคันหนึ่งผ่านมา คนขับหน้าต่างวัยรุ่นเปิดกระจกออกมาถามพวกเราว่า "มีใครไปนวนครไหม?" เท่านั้นแหละทุกคนต่างยิ้มแฉ่งแทบปริ พวกเรารีบทยอยขึ้นรถบ้างก็ช่วยดึงกันขึ้น บ้างก็ช่วยถือของโดยไม่ต้องเอ่ยปากขอ แต่สิ่งที่พวกเราลืมนึกกันตอนนั้นคือจำนวนคนกับรถมันไม่เหมาะสมกัน เนื่องจากไฟวีลกระบะมันเล็ก จุได้แค่ ๑๒ คน ที่เหลืออีก ๕ คนคือ ใ้หนุ่มนักศึกษา กับแฟน ลูกแก่ทั้งสอง และผม

พวกเรามองหน้ากัน พี่ผู้ชายมีหนวดเอ่ยปากขึ้นว่าพวกคุณไปกันก่อน เดี่ยวผมรอคันหลัง ว่าแล้วก็โดดผลุงลงมาเพื่อให้แฟนสาวของใ้หนุ่มนักศึกษาขึ้นไปแทน แฟนใ้หนุ่มนักศึกษาบอกไม่เป็นไร ให้ลุงไปก่อนดีกว่า เดี่ยวหนุ่มกับแฟนรอไปคันหลัง และอีกหลายคนก็แสดงเจตจำนงที่จะเสียสละ

แต่แล้วสิ่งที่ทำให้ผมแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ก็คือ บ่าที่นั่งอยู่ลุกขึ้นแล้วพูดว่า "ถ้าไปก็ต้องไปด้วยกันหมด ให้พวกเราทุกคนยืนขึ้นก็จะมีที่พอสำหรับทุกคน" จริงอย่างที่แกพูด พวกเราที่เหลือขึ้นมาบนรถได้

จากนั้นพวกเราก็ยืนกอดเอวกันไว้เป็นรูปวงกลมแน่นกระชับ จะได้ไม่ล้มเวลารถวิ่ง จากนั้น รถก็เริ่มวิ่งลุยน้ำไปเรื่อยๆ ซ้ำๆ ในขณะนั้น สิ่งที่ผมสังเกตเห็นก็คือ รอยยิ้มจากมุมปากของทุกคน บางคนก็มีมุขให้เราได้หัวเราะกันสนุกสนาน ดูแล้วแทบไม่น่าเชื่อว่า กลุ่มคนเหล่านี้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย และเมื่อถึงจุดที่มีคนลงรถ พวกเราก็จะล่ำลาและอวยพรให้กันและกัน เหมือนประหนึ่งกับญาติตัวเองไม่มีผิด จนในที่สุดรถก็วิ่งมาถึงนวนครซึ่งเป็นจุดสุดท้าย

พวกเราที่เหลือลงจากรถ แล้วก็เดินไปไหว้ขอบคุณเจ้าของรถ แล้วผมก็โบกมือลาใ้หนุ่มนักศึกษา กับแฟนเพื่อเดินต่อจากนวนครไปประตูน้ำพระอินทร์ ผมเดินไปยิ้มไป ฮ่าเพลงบ้าง ผิวปากบ้างอย่างอารมณ์ดี แบบที่ไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อนเลย เหตุการณ์ในวันนี้ทำให้ผมรู้ว่า "แสงสว่างนั้น ซ่อนอยู่หลังความมืดมิดเสมอ"